

disse Institutioner. Jeg tror ikke, at det nogen Sinde vil komme dertil, at man over for de aandsvage skulde ville gennemføre noget lignende som med Hensyn til døvstumme eller blinde, der indkaldes ved Tvang, hvad der over for disse er meget naturligt, men vistnok vilde være unaturligt over for de aandsvage. Tallet af disse i Anstalter kan blive stort, men jeg tror slet ikke, at der er eller nogen Sinde vil blive Tale om at gennemføre en Anstaltsforsørgelse af de aandsvage i en saadan Udstrækning, at vi skulde nåa til saadanne Summer, som det ærede Medlem fremhævede; det tror jeg ikke paa langt nær vil ske. Derfor mener jeg ogsaa, at det er i høj Grad uretsfærdigt at tage det til Udgangspunkt for en Anke over den Bygning, der er foretaget ved Elberødgård. Hovedbeviset for, at der ikke er gaaet usforsvarligt frem der, er, at Prisen pr. Person, som der forsyrges eller kan forsyrges, bliver mindre, end hvad der andetsteds er anvendt til lignende Anstalter, og langt mindre, end hvad den andrager pr. Hoved for vore Hospitalers Bedkommende, hvad enten vi tænke paa Hospitaler for sindssyge eller for legemlig syge; men, som sagt, det skal jeg ikke ved denne Lejlighed komme nærmere ind paa. Jeg anbefaler Tinget vedblivende, at det, som jeg ogsaa tør vente, vil fremme dette Lovforslag og ikke gøre større Forandringer deri, end at dets Forudsætninger, saaledes som det nu foreligger, ikke briste, thi saa maatte vi atter stride til ny Forhandlinger.

J. Scavenius: Jeg vil tillade mig i Tilslutning til den højtærede Minister at anbefale det høje Ting at blive staaende, i alt Fald i det væsentlige, ved den Ordning, som det andet Ting har foreslaaet os. Jeg vil gøre det, ikke fordi jeg mener, at de aandsvage i en saadan selvejende Anstalt skulde befinde sig bedre end i en Statsanstalt, altsaa ikke for de aandsvages Skyld, men for Statskassens Skyld. Det er nemlig min Overbevisning — jeg ved ikke bestemt, men har dog en bestemt Tro derpaa — at hvad der har bevæget det andet Ting til, om jeg saa maa sige, at indskrænke Lovforslaget til det, der nu ligger for, er Frygten for, at hvis vi gif ind paa nu at lave en stor Statsanstalt, da vilde vi ikke saa let kunne modstaa Fordringer paa Udvidelse og bestandige Udvidelser af den, vel ikke i den Grad, at alle de aandsvage skulde komme ind paa en saadan Statsanstalt, thi den ærede Minister har ganske sikkert Ret i, at en stor Mængde af dem have bedst af at blive, hvor de ere, i Hjemmene eller paa

anden Maade anbragte, men dog saaledes, at man fra Statens Side erkendte det direkte eller indirekte som Pligt for den at modtage alle de aandsvage, for hvem der søgtes derom. Denne Pligt kan jeg ikke anerkende, at Staten har. Det kan være meget rigtigt og humant, at Staten, efter som den har Raad dertil, modtager de aandsvage, men nogen Pligt til uden videre at forsyrg dem gennem en saadan Anstalt har den ikke, og det er Frygten for, at denne Pligt lidt efter lidt, direkte eller indirekte, skulde blive anerkendt, der har ført til, at det Lovforslag, som den ærede Minister i Fjor forelagde paa en anden Maade, er blevet omsformet, som det foreligger her. Jeg skal derfor anbefale i Øjeblikket at blive staaende ved Landstingets Affattelse. Det vil ubetinget i Længden være det billigste for Statskassen, og jeg skal derfor tillade mig at henstille til de Sider her i Tinget, som ere enige i Hovedsagen, at de ikke ved at røre ved, hvad man kunde sige at der ligger i den direkte Overenskomst med de Kellerske Anstalter, bevirke, at Lovforslaget helt falder til Jorden.

Korsgaard: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden (Høgsgro): Folketingsmanden for Holbæk Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg skal lige saa lidt som den ærede Minister gaa nærmere ind paa Elberødgårdsspørgsmaalet; det vilde være for vidtløftigt i denne Sammenhæng. Den ærede Minister mente, at han kunde spare sig en Vurdering, fordi man i Landstinget var fornøjet. Der taler den ærede Minister vistnok for meget efter sit Tillidsforhold til Landstinget, som maaste dog er en Del forskelligt fra Forholdet til dette Ting. Den ærede Minister stiller i Udsigt for at skaffe Penge en Aktietegning. Jeg maa tilstaa, at jeg har nogen Tvivl om, at man let vil saa Folk til at tegne Penge i en saadan Anstalt, selv om den er selvejende. Den ærede Minister pointerede, at vi selvfølgelig maatte ud med Penge til dette Formaal. Det har jeg heller ingen Betænkelighed ved. Jeg er rede til at være med til at give Bevilling af Penge til Formaalet, men det, jeg mener, vi skulle sørge for, er, at vi have Haand i Hante med Pengenes Anvendelse, og det tror jeg, vi kunne bedre, naar Staten overtager det, end naar vi lave denne mærkelige selvejende Anstalt. Jeg tvivler derfor stærkt om, at man skal, som